

253 18. Decbr. 1880. 31. Beh. af Lovf., hvorved Indfødsret medd. forst. Udlandinge. 254

Ingen begjærede Ordr.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg C Sp. 5)

anslaas vedtag en uden Afstemning.

Sagens Omgang til 3die Behandling

vedtoges enstemmig med 42 St.

Formanden: De følgende Sager paa Dagsordenen vedrøre vel Indenrigsministeren, som er nødsaget til at være tilstede i Folkethinget, men der vil Intet være til Hinder for Sagens Foretagelse, især da den erede Justitsminister er villig til i saa Henseende at varetage det Fornødne.

Man gif derpaa til den 3te paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

3die Behandling af Forslag til Lov, hvorved Indfødsret meddeles forstjellige Udlandinge.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 193).

Der var ikke stillet noget Windringsforslag.

Lovforslaget i sin Helhed fattes under Forhandling.

Saffner: Da dette Lovforslag var til 1ste og 2den Behandling her i Thinget, var jeg fraværende. Savde jeg været tilstede, vilde jeg paa det Barmeste have anbefalet Lovforslagets Vedtagelse uforandret, saaledes som det var foreslået af Regjeringen. Dette er jo stet ved den hidtil stedsundne Afstemning, og da der ikke er stillet noget Windringsforslag til Lovforslaget idag, vil Lovforslaget jo i sin oprindelige Skikkelse fra os gaa over til det andet Thing. Der var saaledes vel egentlig ikke nogen stor Anledning til at udtale mig om Lovforslaget, naar der ikke ved Sagens tidligere Behandling her i Thinget var fremkommet Udtalelser, hvis Afgjørelse jeg ikke kan anerkende, og som jeg derfor finder mig foranlediget til nu ved Sagens 3die Behandling at forsøge paa at imødegaa. Jeg skal vel vogte mig for at komme ind paa en Betragtning af, hvorledes Indfødsrettens Bestemmelser bør bringes til Anvendelse, hvormod den høitærede Formand jo ogsaa har abbaaret ved Lovforslagets 2den Behandling, men jeg skal kun i Korthed tillade mig at omtale to Personer, som ere blevene bragte i

Forslag til Meddelelse af Indfødsret. For disse to Personers Vedkommende har en meget æret Landsthingsmand fra Kjøbenhavn ment, at Krigsministeren har overstredet sin Bemyndigelse ved at meddele dem Udnævnelse til Sekondlieutenanter, uden at de vare i Besiddelse af dansk Indfødsret, og han har endog i temmelig skarpe Udtryk udtalt sig mod det Uforsvarlige i at give Udlandinge Befalingsmandsgrad i den danske Hær. Jeg maa for mit Vedkommende finde, at, naar man vilde nægte disse to Mænd, vilde nægte Udlandinge i lignende Stilling som de Ansættelse som værnepligtige Befalingsmænd, vilde man gjøre dem Urret, og jeg tror, at Krigsministeren har været fuldstændig berettiget til at udnævne dem til Sekondlieutenanter. Værnepligtsloven af 6te Mars 1869 siger, at Værnepligt i Danmark er enhver Mand undergivet, som har dansk Indfødsret, og det hedder endvidere, at de, der ikke have dansk Indfødsret, blive Værnepligtige undergivne, naar de er herre fast Hjem her i Landet. Nu er det jo et temmelig vaagt Udtryk "fast Hjem", og det er mig ogsaa bekendt, at der paa Sessjonerne er givet det forskjellige Udtydning; men vist er det, at Udlandinge, som opholde sig her i Landet, og som det ikke ved Traktater og Overenskomster med fremmede Magter er forbudt at udskrive til dansk Krigstjeneste, ere blevene udfreede, og imaa aftjenes deres Værnepligt enten i Hæren eller i Flaaden. Det vil altsaa sige, at disse Mænd skulle paatage sig en Byrde, som hviler temmelig tungt paa Befolkningen, paa det enkelte Individ, skulle være pligtige til, naar Landet kommer i Krig, lige med danske Mænd, der have Indfødsret, at ofre Liv og Blod for Danmark, uden at man skal kunne give dem Befalingsgrad i den danske Hær, idet det skulde være uforsvarligt at give dem Afgang til som Officerer at kommandere over danske Borgere. Naar man vil gjøre den Betragtning gjældende, synes jeg, det maa være til, at man slet ikke skal have dem med i Hæren, altsaa rent ud skal fritage dem for Værnepligten; men tager man dem med, synes det mig, at man maa stille dem lige med de andre Værnepligtige. Der er tre Grader af værnepligtige Befalingsmænd i Hæren: Underporaler, Korporaler og Sekondlieutenanter, der komme tilstede dels ad Frivillighedens Vej og dels ved Tvang derved, at de blive udtagne til disse Poster af de dem overordnede militære Myndigheder, og det synes mig nu i høi Grad ubilligt at nægte Noget at kunne afgjøre sin Værnepligt i en noget høiere Grad end som menig Soldat, naar de dertil søle Lyft. Naar Udvingerne skulle udtage Befalingsmandslede, have de ogsaa kun at holde sig til det Stof, der foreligger, og som er dem leveret gennem Udskrivningen paa Sessjonen, og jeg tror, det vilde se helt besynder-